

[Arne Bjerregaard]

Lad mig have lov til først at sige, at den sidste ærede talers nationaløkonomiske betragtning kan jeg ikke følge.

I forbindelse med denne lønmodtagerfond siger socialdemokratiet, at lønmodtagerne selv skal styre de penge, som er lønmodtagernes, og derfor skal lønmodtagerorganisationerne styre de penge for os, som er lønmodtagere. Lad mig klart sige, at vi har ikke valgt lønmodtagerorganisationernes top til at styre vore finanser. Vi har valgt dem til at styre vore arbejdsforhold. Jeg føler i al fald ikke, at de har forstand på at skulle styre sligt, og jeg vil nødig hverken have en hr. Thomas Nielsen eller en fru Kirsten Stallknecht til at forvalte mine penge. Så har jeg dog større tiltro til ATP-fondens bestyrelse.

Når jeg har taget ordet her, er det, fordi jeg selv med socialdemokratiet har været med til at forhandle disse spørgsmål for kristeligt folkeparti i 1976, hvor vi lavede det såkaldte augustforlig, hvor det ganske klart blev fastslået sammen med Per Hækkerup og statsministeren, at dyrtidsportionerne skulle blive i ATP-fonden, indtil forligspartierne eventuelt blev enige om en anden anvendelse og udbetalingsform.

Det er muligt, at det var naivt af os at indgå denne aftale med socialdemokratiet. Det kan tyde på det i dag, for forslaget her er et klart brud med forliget. Det er beklageligt, at socialdemokratiet i den situation, vi står i nu, vil stå som eksponent for den magtfuldkommenhed, der lader hånt om aftaler, om parlamentarisk skik og demokratiske principper for at nå en centraløkonomisk magt, som måske er ønsket af fagorganisationerne. Jeg ved det ikke engang. Men jeg håber dog, at socialdemokratiet i den 11. time vil besinde sig og holde aftalen på så vitale områder. Hvorledes vil socialdemokratiet ellers i fremtiden kunne forestille sig at noget parti vil vove at indgå nogen som helst aftale med dette parti, hvis det er sådan, at aftaler, som man har indgået med dette parti, må man se kynisk blive brudt, hvis partiet har en fornemmelse af, at der kunne vise sig et flertal i dette ting, som vil ændre de indgåede aftaler, så aftalen får det stik modsatte indhold? Jeg må sige til socialdemokratiet, at hvis dette gennemføres uden forhandling med de implicerede partier, vil det i al fald være naivt for partier i fremtiden at indgå nogen som helst aftale med socialdemokratiet.

Jeg beklager at måtte sige dette. Jeg ved nok, at selvfølgelig tæller vi ikke så meget i vægtskålen, men vi har altid haft den tiltro til socialdemokratiet, at vi kunne stole på indgåede aftaler på vitale områder. Her snakker jeg ikke om håndører. Det er vitale områder. Derfor må jeg sige nok en gang, at jeg håber, socialdemokratiet besinder sig og ikke ødelægger mulighederne for, at dette ting overhovedet kan fungere i fremtiden.

Arne Melchior (CD):

Jeg skal også tillade mig et par halvprivate bemærkninger. Jeg føler mig ekstra kaldet, fordi statsministeren også er i salen. Men mine ord er egentlig henvendt til hr. Aage Andersen og til arbejdsministeren.

Hr. Aage Andersen inddrog igen meget stærkt, som flere af ordførerne har været inde på, synet på ejendomsretten kontra forståelsen for denne fond. Jeg synes, man her er inde på så skæv en tænkning, at jeg vil forsøge at give min skærv til en udretning af skævheden.

CD f. eks. kunne ikke drømme om at gå til valg på et slogan, som blev brugt for en del år siden: »Pengene har det bedst i borgernes lommer«. Det er der en del penge der ikke har. De penge nemlig, som skal anvendes til at løfte fælles opgaver. De har det bedst i fælles kasser, således at fællesopgaverne kan løses på den bedste måde. Det har vi altid støttet og er altid gået ind for, og det vedkender vi os 100 pct. Så langt, så godt. Skatten må også gerne være høj. Det er selvfølgelig en forudsætning, at der er flertal for de opgaver, der skal løses med skattepengene, og at administrationen er så billig og hensigtsmæssig som overhovedet muligt. Men skatten må altså gerne være høj.

Men hvis det, der bliver tilbage, og som er den enkeltes ejendom, også skal styres af fællesskabet, af staten eller organisationerne – og det er altså organisationer med over en million medlemmer – må jeg have lov at spørge: er der så nogen afstand mellem en sådan tilstand og socialisme?

Statsministeren og hr. Gert Petersen drøftede i går, hvad dette lille og gode, dyrebare ord socialisme kunne bruges til. Men når vi kommer dertil, at ikke kun midlerne til fællesforbruget – til hospitaler og politi og forsvar og veje og sociale sikringsordninger –